

Analysis of Identity in creating short stories of Students Majoring in Thai Faculty of Education, Maha Sarakham Rajabhat University

Suthas Vongkrabakthaworn¹

Received	Reviewed	Revised	Accepted
31/10/2024	05/11/2024	13/11/2024	15/11/2024

Abstract

This classroom research on “ An analysis of identity of creative short stories written by the second year students majoring in Thai language in semester 1 of the academic year 2022, Thai Language Division, Faculty of Education, Rajjabhat Mahasarakham University” aimed to 1) Analysis of identity of creative short stories written by the second year students majoring in Thai language in semester 1 of the academic year 2022, Thai Language Division, Faculty of Education, Rajjabhat Mahasarakham University and 2) to bring the results of the analysis for improvement and development of design of learning activities in the course of Creative Thinking and Writing Creation (1010201). The sample of the study consisted of 53 stories written by the 53 second year students, Faculty of Education, Rajjabhat Mahasarakham University, who studied in the course of Creative Thinking and Writing Creation in the semester 1 of the academic year 2022, Tool used to store data Instrument is Information identity of creative short stories 9 type namely “Inspiration” “Naming the stories” “Essence” “Outline” “Character” “Setting” “Presentation techniques” “Running the story” and “Needs of effect” ; Statistics for research is Frequency breakdown Then bring it to find the value percentage.

The results of the study revealed as follows;

1. According to the analysis of identity of short story creation, the results of the study of the 53 short stories showed that creation of inspiration was from the observation of life contexts the most from 18 short stories and from the conversation the least from 3 stories. Naming the stories was from naming important events the

¹ Rajabhat Maha Sarakham University, Email- thasshort@gmail.com

most from 18 stories and naming the stories from well-verses and songs the least from 3 stories. Regarding the creation of essence, it was found that the creation which displayed the images was the most from 29 stories and the creation of essence of behaviors was the least from 4 stories. Regarding the creation of outline, it was found that the students created the stories in terms of self-conflict the most from 25 stories and it was found that there was no story which involved political conflict. In terms of the creation of characters, it was found that setting the characters in a good way was found the most from 30 stories and setting the characters in a bad way was found the least from 4 stories. Upon the creation of setting and atmosphere, it was found that the students used the original contexts of life the most for 28 stories and using the natural setting was the least for 2 stories. Regarding the creation of presentation techniques, it was found that the students narrated the stories through the main characters the most for 26 stories and narrated the stories through the sub-characters the least for 1 story. Regarding the strategy of running the story, it was found that the students narrated the stories in terms of present-past-present modes the most from 23 stories and narrated the stories using the past presentation technique the least for 2 stories and for the needs of effects, it was found that the students focused on personal effects the most for 33 stories and there was no creation of the stories which affected the politics.

2.Regarding the analysis of the results of the study for teaching and learning development, from the results of the study of the 53 stories, it was interestingly noticed that the students tended to bring the stories of people they know or those who are most related to their life as the information for writing their stories. That is to say, they did not tend to create their inspiration from meeting and talking with other people as the information for their writing. This indicates the personal life in the present. They tended to use important events to synthesize the names of the stories and created the essence of the stories through characters who are well-behaved. They used the basic presentation techniques which are generally used through the narration of main characters. That is to say, they narrated the stories starting from the present, the past and then the present which imitated the examples of the stories taught by the author in the classroom. And it is observed that the students did not use politics in

their stories and this might be from their discourage, disinterestedness and boredom. These results showed that the teacher of the course should focus on creating inspiration in writing for students. It is suggested that the study of dept information and enhancing experience from reading more short stories help equip students to be a thoughtful person and support them to be interested in stories which involve societies and politics as more information for writing a story.

The results of this study also indicate that in overall, the students understood the concept of writing a short story and gained some skills from learning about writing a short story at the satisfactory level.

Keywords : Identity; Creative Story; Short Story

การวิเคราะห์อัตลักษณ์ผลงานสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษาศาขาวิชาภาษาไทยคณะ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สุทัศน์ วงศ์กระบกถาวร²

บทคัดย่อ

รายงานวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง “การวิเคราะห์อัตลักษณ์ผลงานสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษาศาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม” ตั้งวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ 2 ข้อคือ 1) เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ผลงานสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษาศาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2) เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาปรับปรุงและพัฒนาการออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาความคิดสร้างสรรค์และการสร้างสรรค์งานเขียน (1010201)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นเรื่องสั้นจำนวน 53 เรื่อง ของนักศึกษาศาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่เรียนวิชาความคิดสร้างสรรค์และการสร้างสรรค์งานเขียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ ข้อมูลอัตลักษณ์การสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้นออกแบบเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัย 9 ด้าน คือ “แรงบันดาลใจ” “การตั้งชื่อเรื่อง” “การสร้างแก่นเรื่อง” “การสร้างโครงเรื่อง” “การสร้างตัวละคร” “การสร้างฉาก” “กลวิธีการนำเสนอ” “การดำเนินเรื่อง” และ “การส่งผลกระทบ” สำหรับสถิติที่ใช้ ผู้วิจัยใช้วิธีการแจกแจงความถี่แล้วนำมาหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. การวิเคราะห์อัตลักษณ์การสร้างสรรค์เรื่องสั้น จากผลการศึกษาเรื่องสั้นทั้ง 53 เรื่อง พบว่า การสร้างแรงบันดาลใจ ได้รับมาจากการสังเกตบริบทชีวิต มากที่สุดจำนวน 18 เรื่อง และจากการสนทนาแลกเปลี่ยนน้อยที่สุด จำนวน 3 เรื่อง การตั้งชื่อเรื่อง ใช้แนวทางตั้งชื่อจากเหตุการณ์สำคัญมากที่สุด จำนวน 18 เรื่อง และใช้การตั้งชื่อจากคำคม บทเพลงน้อยที่สุด จำนวน 3 เรื่อง การสร้างแก่นเรื่อง สร้างแก่นเรื่องแสดงภาพเหตุการณ์มากที่สุด จำนวน 29 เรื่อง และสร้างแก่นเรื่องแสดงพฤติกรรม น้อยที่สุดจำนวน 4 เรื่อง การสร้างโครงเรื่อง ใช้วิธีการสร้างโครงเรื่องแบบขัดแย้งกับตัวเองมากที่สุด จำนวน 25 เรื่อง และไม่ปรากฏโครงเรื่องแบบขัดแย้งทางการเมือง การสร้างตัวละคร กำหนดพฤติกรรมตัวละครในทางดีมากที่สุดจำนวน 30 เรื่อง และกำหนดพฤติกรรมตัวละครในทางร้ายน้อยที่สุดจำนวน 4 เรื่อง การสร้างฉาก บรรยากาศ ใช้ฉากสภาพวิถีชีวิตมากที่สุดจำนวน 28 เรื่อง และใช้ฉากที่

² มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, Email- thasshort@gmail.com

เป็นธรรมชาติที่น้อยที่สุด จำนวน 2 เรื่อง การสร้างกลวิธีการนำเสนอ ใช้วิธีการนำเสนอผ่านสายตาดตัวละครเอกมากที่สุด จำนวน 26 เรื่อง และนำเสนอผ่านสายตาดตัวละครรองน้อยที่สุด จำนวน 1 เรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง ใช้การดำเนินเรื่องแบบปัจจุบัน – อดีต – ปัจจุบันมากที่สุด จำนวน 23 เรื่อง และใช้การดำเนินเรื่องแบบย้อนหลังน้อยที่สุด จำนวน 2 เรื่อง และความต้องการผลกระทบ มุ่งผลกระทบต่อปัจเจกบุคคลมากที่สุด จำนวน 33 เรื่อง และไม่มีการสร้างเรื่องสั้นที่ส่งผลกระทบต่อการเมือง

2. การวิเคราะห์ผลของการศึกษาเพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอน จากผลการศึกษาเรื่องสั้นทั้ง 53 เรื่อง มีข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ นักศึกษามักนำเรื่องคนที่รู้จักหรือเกี่ยวข้องกับชีวิตมากเป็นข้อมูลในการเขียน ไม่ค่อยสร้างแรงบันดาลใจจากการพบปะสนทนากับคนอื่น แสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตที่เป็นส่วนตัวในยุคปัจจุบัน ชอบใช้เหตุการณ์สำคัญมาสังเคราะห์เป็นชื่อเรื่องและสร้างแก่นเรื่องผ่านตัวละครที่แสดงบทบาทพฤติกรรมด้านดี ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบพื้นฐานที่ง่าย ๆ และเป็นที่ยอมรับทั่วไปคือเล่าผ่านมุมมองของตัวละครเอก ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องโดยเริ่มจาก ปัจจุบัน ย้อนไปอดีตและกลับมาปัจจุบันอีกที ซึ่งเลียนแบบจากตัวอย่างเรื่องสั้นหลายเรื่องที่คุณสอนนำเสนอ และจะเห็นว่านักศึกษาไม่นำเรื่องการเมืองมาเขียน อาจเพราะความไม่กล้า ไม่สนใจหรือเบื่อหน่ายก็เป็นได้ โดยผลวิจัยนี้ ทำให้ทราบว่าผู้สอนควรเน้นเกี่ยวกับการหาแรงบันดาลใจจากการเขียน การศึกษาข้อมูลทีละลึก เสริมสร้างประสบการณ์จากการอ่านเรื่องสั้นให้มาก ฝึกฝนให้นักศึกษาเป็นคนช่างคิดช่างสังเกต ตลอดทั้งสนับสนุนให้สนใจเรื่องเกี่ยวกับสังคม การเมืองเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการเขียนให้มากขึ้น

ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีความเข้าใจในทศวรรษเกี่ยวกับเรื่องสั้นและเกิดทักษะจากการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่องสั้นอยู่ในระดับที่น่าพอใจ

คำสำคัญ : อัตลักษณ์; ผลงานสร้างสรรค์; เรื่องสั้น

บทนำ

การจัดการศึกษาทุกระดับมุ่งให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญเพื่อนำไปสู่การพัฒนาให้ผู้เรียน “เก่ง ดี มีสุข” เรียนรู้จากง่ายไปหายาก และนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นหลักสูตรจึงต้องตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ของสังคม และบริบททางวัฒนธรรมที่มีความเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา คำนึงถึงพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละช่วงวัย โดยต้องนำเอาปัจจัยเหล่านี้มากำหนดขอบข่ายเนื้อหาให้มีความเหมาะสมตั้งแต่ระดับ ประถมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ซึ่ง Suthinakorn (2020 : 52) กล่าวถึงได้โครงสร้างหลักสูตรว่ามีประเด็นสำคัญคือหลักสูตรประถมวัย มุ่งเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ส่วนหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นให้คนเป็นพลเมืองดีและสามารถประกอบอาชีพได้ สำหรับหลักสูตรระดับอาชีวศึกษา เป็นหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของผู้สนใจในทักษะอาชีพและทักษะชีวิต ขณะที่

หลักสูตรอุดมศึกษา มุ่งเน้นให้เป็นพลเมืองที่มีความสามารถในอาชีพขั้นสูง มีความคิดที่เป็นอิสระและเป็นผู้นำ

แนวคิดใหม่ของกระบวนการจัดทำหลักสูตรระดับอุดมศึกษาจึงต้องเน้นไปที่การใช้องค์ความรู้ตามลักษณะเนื้อหาวิชามาสร้างสรรค์ผลงานและแสดงออกเชิงประจักษ์หรือนำเสนอได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังที่ Sinlarat et al. (2018 : 3) กล่าวถึงแนวคิดการศึกษา 4.0 ว่า การที่เราคิดและพัฒนา 4.0 ขึ้นมาเป็นการพัฒนาการศึกษาอีกขั้นหนึ่งการศึกษาไม่ใช่เพียงแค่รู้ เข้าใจ ไม่ใช่เพียงวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีความได้ รวมทั้งการศึกษาไม่ใช่เพียงทำได้ ทำเป็นเท่านั้น แต่การศึกษาที่แท้จริง ต้องทำให้ผู้เรียนสามารถสร้าง “ผลผลิต” (Products) ขึ้นมาได้

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำหนดระยะเวลาในการจัดการศึกษารวม 4 ปี ซึ่งในการจัดแผนการศึกษาได้จัดให้มีการเรียนการสอนในรายวิชาความคิดสร้างสรรค์กับการสร้างสรรค์งานเขียน (Creative Thinking and Creative Writing) รหัสวิชา 1010201 หน่วยกิต 3 (2-2-5) ในภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มีคำอธิบายรายวิชา คือ “สืบค้น วิเคราะห์หลักและศิลปะการเขียน ฝึกการเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองชนิดต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์” (Thai language branch, 2019 : 33) ซึ่งหากพิจารณาจากข้อความดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่ามีขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่กว้างมากเมื่อเทียบกับระยะเวลาเรียน 16 สัปดาห์ ดังนั้นผู้สอนในฐานะผู้วิจัยจึงได้วางแผนเวลาในการสอนเนื้อหาคร่าว ๆ ออกเป็น 3 ส่วน คือ ความคิดสร้างสรรค์ 3 สัปดาห์ การเขียนร้อยกรอง 5 สัปดาห์ การเขียนสารคดี 2 สัปดาห์ และการเขียนเรื่องสั้น 6 สัปดาห์ โดยให้นักศึกษามีทักษะทางความคิดสร้างสรรค์และการเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองตามเงื่อนไขและข้อจำกัดของกรอบเวลาจึงเน้นการปฏิบัติการเขียนได้บางประเภท คือ ร้อยกรอง เน้นปฏิบัติการสร้างสรรค์กวีนิพนธ์ประเภทกาพย์ยานี 11 กลอนสุภาพ และโคลงสี่สุภาพ ส่วนร้อยแก้ว เน้นปฏิบัติการสร้างสรรค์บันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้น โดยให้นักศึกษาแต่ละหมู่เรียนรวบรวมผลงานทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองดังกล่าว ออกแบบจัดทำเป็นรูปเล่มเหมือนหนังสือทั่วไปแล้วนำเสนอเพื่อประเมินผลงานในตอนปลายภาคเรียนก่อนสิ้นสุดการเรียนการสอน

จากการกำหนดกรอบระยะเวลาและเนื้อหาของการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว จะเห็นว่าในส่วนของการเขียนบันเทิงคดีร้อยแก้วนั้น ผู้สอนได้เลือกเน้นการเขียนเรื่องสั้นเป็นหลัก เนื่องจากมีความเหมาะสมด้านเวลา ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจและปฏิบัติการเขียนเรื่องสั้นได้ทันตามกำหนด นอกจากนั้นวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นยังนับว่าเป็นที่รู้จักในแวดวงวรรณกรรมไทยมายาวนาน

เรื่องสั้นเป็นวรรณกรรมนำเข้ามาจากประเทศทางซีกโลกตะวันตกตั้งแต่ช่วงปลายรัชกาลที่ 4 ถึงแม้ว่าไม่ใช่รูปแบบวรรณกรรมดั้งเดิมของไทย แต่เนื่องจากเรื่องสั้นได้ดำรงอยู่มาเป็นเวลานานและยังได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนได้พัฒนาทั้งรูปแบบและเนื้อหาอยู่เสมอ จึงนับว่าเป็นวรรณกรรมที่น่าสนใจอย่างยิ่งประเภทหนึ่ง เรื่องสั้นมีบทบาทสร้างบรรยากาศให้แวดวงวรรณกรรมไทย

ศึกษาคึก ทั้งในแง่ของการสร้างสรรค์ การอ่าน และการวิจารณ์ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างเข้มข้นทั้งรูปแบบในระบบและนอกระบบ

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องสั้นในระบบการจัดการศึกษาของไทยนั้น ผู้เรียนเริ่มทำความรู้จักเรื่องสั้นโดยผ่านการเรียนรู้ความรู้พื้นฐานทั่วไป และอ่านเรื่องสั้นตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา เมื่อเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาซึ่งเน้นเนื้อหาวิชาเฉพาะทางนั้น นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาไทยต้องผ่านประสบการณ์เรียนรู้เพิ่มเติมให้ลึกซึ้งขึ้น และสามารถปฏิบัติการเขียนเรื่องสั้นได้ ดังกิจกรรมการเรียนการสอนที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ลักษณะเฉพาะของเรื่องสั้นมีความน่าสนใจทั้งในเรื่องรูปแบบและเนื้อหา ซึ่งนักวิชาการวรรณกรรมได้กล่าวถึงความหมาย ลักษณะและประเภทของเรื่องสั้นไว้ ดังนี้

Royal Institute (2013: 1021) ได้ให้ความหมายของเรื่องสั้นว่า น. บันเทิงคดีร้อยแก้วรูปแบบหนึ่งมีลักษณะคล้ายนวนิยายแต่สั้นกว่าโดยมีเหตุการณ์ในเรื่องและตัวละครน้อยมักจบแบบพลิกความคาดหมายหรือจบแบบทิ้งให้คิดเป็นต้น เช่นเรื่องสร้อยคอที่หายของประเสริฐอักษร เรื่องจับตายของมนัส จรรย์รงค์ เรื่องมอม ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

Satchapanth (2010: 239-240) กล่าวถึงลักษณะรูปแบบของเรื่องสั้นในปัจจุบันนี้พบว่า มีรูปแบบการแตกต่างกัน 3 ประเภทคือ 1) เรื่องสั้นชนิดที่มีโครงเรื่อง(plot)เรื่องสั้นประเภทนี้มีโครงเรื่องแบบฉบับ(traditional plot)คือโครงเรื่องที่ประกอบด้วยเหตุการณ์ดำเนินไปเป็นขั้นตอนคือเริ่มความขัดแย้ง-จุดไคลแมกซ์-จบเรื่องการหักมุมโครงเรื่องเช่นนี้ได้แบบอย่างมาจากเรื่องสั้นของโอ.เฮนรี่และกียู.เดอ โมปัสซัง 2) เรื่องสั้นที่เน้นการบรรยายความรู้สึกเรื่องสั้นแบบนี้ให้ความสำคัญของโครงเรื่องเป็นรองอารมณ์นึกคิดของตัวละครผู้แต่งมักต้องการบรรยายอารมณ์ที่หวนไหวคลอนแคลนของตัวละครหรือเป็นอารมณ์ที่พรั่งพรูราทำนบหลายเมื่อผู้แต่งบรรยายอารมณ์ความรู้สึกของตนจนเพียงพอแก่ความต้องการแล้วก็จะจบลงเฉยๆในการอ่านเรื่องสั้นประเภทนี้ผู้อ่านต้องปรับอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครหรือผู้แต่งจึงจะเพลิดเพลินในเนื้อเรื่องและ 3) เรื่องสั้นที่มุ่งเสนอข้อคิดมากกว่าความรื่นรมย์เรื่องสั้นแบบนี้อาจเรียกว่าเป็นเรื่องสั้นเพื่อชีวิตเรื่องสั้นประเภทก้าวหน้าข้อคตินั้นมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมทั้งการสะท้อนภาพสังคมตีแผ่สังคมและสร้างสรรค์สังคมเรื่องสั้นเสนอข้อคิดมักจะใช้แนวปรัชญาความคิดต่างๆจากตะวันตกด้วย เช่นแนวคิดแบบสังคมนิยมแบบธรรมชาตินิยมแบบสัญลักษณ์นิยมเป็นต้น

Champa-ngern (1996 : 112-113)กล่าวถึงลักษณะเฉพาะของเรื่องสั้นไว้ 5 ประการดังนี้ 1) โครงเรื่องเรื่องสั้นจะต้องมีโครงเรื่องคือกลวิธีแห่งการสร้างเรื่องให้สนุกสนานโดยมีข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครและจบลงด้วยผลอย่างใดอย่างหนึ่ง 2) จุดมุ่งหมายของเรื่องมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวและมีผลอย่างเดียวหมายความว่าเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งจะต้องมีการแสดงทัศนะหรือแง่คิดแง่ใดแง่หนึ่งเพียงแง่เดียว 3) การดำเนินเรื่องใช้เวลาอันน้อยหมายถึงว่าเรื่องสั้นไม่ควรดำเนินเรื่องสืบเนื่องนานเกินไปจะทำให้เรื่องยืดเยื้อออกไปกว่าจะจบเรื่องได้ การใช้เวลานานย่อมทำให้การติดต่อสืบเนื่องของเหตุการณ์คลายความกระชับลงยิ่งใช้เวลาอันน้อยเท่าใดเรื่องยิ่งชัดขึ้นเท่านั้น 4) ตัวละครมีตัวละครน้อยเพราะลักษณะของเรื่อง

บอกว่ามีความมุ่งหมายเดียวมีผลอย่างเดียวจึงต้องกล่าวถึงเรื่องเดียวฉะนั้นตัวละครต้องมีน้อยคือมีเฉพาะเรื่องที่จะดำเนินต่อไปให้ถึงจุดหมาย และจบได้เร็วที่สุด 5) ความยาวมีขนาดสั้นต้องเขียนด้วยการประหยัดถ้อยคำตรงไปตรงมาจะพรรณนายืดยาวไม่ได้ โดยปกติเรื่องสั้นขนาดพอเหมาะควรอยู่ระหว่าง 4,000-5,000 คำแต่ก็ไม่แนเสมอไปบางเรื่องอาจใช้คำเพียง 1,500 คำ หรือบางเรื่องอาจยืดยาวไปถึง 7,000-8,000 คำก็ได้

สำหรับกลวิธีการเขียนเรื่องสั้นนั้น Vongkrabakthaworn (2007 : 130-131) กล่าวถึงขั้นตอนการเตรียมตัวเขียนเรื่องสั้น สรุปได้ 8 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ใช้ภาษาดี ผู้เขียนจะต้องมีทักษะในการใช้ภาษา มีคลังคำในสมองมากพอ 2) มีประสบการณ์ ผู้เขียนต้องเป็นนักสังสมประสบการณ์ เป็นนักหาข้อมูล 3) เชี่ยวชาญจดจำ ผู้เขียนต้องเป็นคนช่างสังเกต และจดจำรายละเอียดต่างๆ 4) คิดนำแปลกใหม่ ผู้เขียนต้องฝึกฝนตัวเองให้เป็นนักคิด นักตั้งประเด็น 5) ใส่จินตนาการ ผู้เขียนต้องสร้างภาพจำลองเหตุการณ์สมมติขึ้นในใจตน 6) ศึกษางานเขียน ผู้เขียนต้องอ่านผลงานนักเขียนเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียงให้มาก 7) เริ่มเรียนจากตน ผู้เขียนต้องเริ่มฝึกเขียนจากเรื่องที่ตัวเองรู้ดีที่สุดถนัดที่สุดและ 8) ฝึกฝนสม่ำเสมอ ผู้เขียนต้องมีความมุ่งมั่น ฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ

การผลิตงานสร้างสรรค์เป็นความสามารถเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะเฉพาะตัวเรียกว่า “อัตลักษณ์” เมื่อพิจารณาองค์ประกอบและโครงสร้างของเรื่องสั้น รวมทั้งกระบวนการทำงานเขียนแล้ว อัตลักษณ์การสร้างสรรค์เรื่องสั้นสามารถแยกออกได้ 9 ด้าน คืออัตลักษณ์ด้านแรงบันดาลใจ ,การตั้งชื่อเรื่อง, การสร้างแก่นเรื่อง, การสร้างโครงเรื่อง, การสร้างตัวละคร, การสร้างฉาก, กลวิธีการนำเสนอ, การดำเนินเรื่อง และ การส่งผลกระทบ

การนำเอาอัตลักษณ์การสร้างสรรค์มาพิจารณาทำให้เห็นเบื้องหลัง กระบวนการ ขั้นตอนในการเขียนเรื่องสั้นของนักศึกษา แสดงให้เห็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ที่นำเสนอออกมาอย่างเป็นรูปธรรมที่หลักสูตรวิชาภาษาไทยได้กำหนดให้นักศึกษาฝึกฝนและสร้างสรรค์ผลงานออกมาตามความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยมองเห็นความสำคัญและมีความจำเป็น เพราะผลงานของนักศึกษาจะเป็นตัวชี้วัดอีกส่วนหนึ่งในการแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนมีจุดเด่นจุดด้อยอย่างไรบ้าง เพื่อนำไปพัฒนาและแก้ไขปัญหาคือที่บกพร่องต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ผลงานสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษา วิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2. เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาปรับปรุงและพัฒนาการออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาความคิดสร้างสรรค์และการสร้างงานเขียน (1010201)

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ 2 ด้านคือด้านกลุ่มตัวอย่าง และด้านกรอบแนวคิดและทฤษฎี ดังนี้

1. ด้านกลุ่มตัวอย่าง

เรื่องสั้นที่เป็นผลงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่เรียนในรายวิชาความคิดสร้างสรรค์และการสร้างสรรค์งานเขียน ในภาคเรียนที่ 1 / 2565 จำนวน 53 คน รวมทั้งหมด 53 เรื่อง

2. ด้านกรอบแนวคิดและทฤษฎี

ผู้วิจัยได้นำเอากรอบแนวคิดของ Vongkrabakthaworn (2015 : 13) ซึ่งระบุไว้ในดัชนีนิพนธ์เรื่อง อัตลักษณ์การสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้นแนววัฒนธรรมสัมพันธ์ชุด “พดมา...พลัดไป” ของทัศนาวดี กำหนดไว้ 9 ด้าน ได้แก่ การสร้างแรงบันดาลใจ, การตั้งชื่อเรื่อง, การสร้างแก่นเรื่อง, การสร้างโครงเรื่อง, การสร้างตัวละคร, การสร้างฉาก บรรยากาศ, การสร้างกลวิธีการนำเสนอ, กลวิธีการดำเนินเรื่อง และความต้องการผลกระทบ ดังนี้

2.1 การสร้างแรงบันดาลใจ คือ การได้รับพลังหรือสิ่งเร้าจากปัจจัยอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการสร้างสรรค์ แบ่งแรงบันดาลใจออกได้ 5 ประการ คือ 1) จากประสบการณ์ตรง 2) จากข่าว เหตุการณ์ 3) จากการสนทนาแลกเปลี่ยน 4) จากการอ่านหนังสือ และ 5) จากการสังเกตบริบทชีวิต

2.2 การตั้งชื่อเรื่อง คือ การคิดถ้อยคำให้สะดุดตาน่าสนใจเพื่อใช้เป็นชื่อของเรื่องซึ่งถือเป็นแกนกลางของการสื่อสารเรื่องราว นั้น ๆ จัดแบ่งประเภทการตั้งชื่อเรื่องสั้นออกเป็น 5 ประเภท คือ 1) ตั้งชื่อจากตัวละครสำคัญ 2) ตั้งชื่อจากแก่นเรื่อง 3) ตั้งชื่อจากเหตุการณ์สำคัญ 4) ตั้งชื่อจากพฤติกรรมของตัวละคร และ 5) ตั้งชื่อจากคำคม บทเพลง

2.3 การสร้างแก่นเรื่อง คือ การสร้างแนวคิดสำคัญของเรื่องนั้น แบ่งแก่นเรื่องออกเป็น 4 ประเภท ตามลำดับจำนวนเรื่องที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย คือ 1) แก่นเรื่องแสดงภาพและเหตุการณ์ 2) แก่นเรื่องแสดงพฤติกรรม 3) แก่นเรื่องแสดงทัศนะ และ 4) แก่นเรื่องแสดงอารมณ์

2.4 การสร้างโครงเรื่อง คือ การสร้างชุดเหตุการณ์ของเรื่องที่ประกอบด้วยประเด็นปัญหาเป็นสำคัญ แบ่งการสร้างโครงเรื่องออกเป็น 5 ประเภทโดยยึดความขัดแย้งเป็นหลัก คือ 1) ความขัดแย้งกับวัฒนธรรม 2) ความขัดแย้งกับคนอื่น 3) ความขัดแย้งทางการเมือง 4) ความขัดแย้งกับตัวเอง และ 5) ความขัดแย้งกับธรรมชาติ

2.5 การสร้างตัวละคร คือ การกำหนดบทบาทพฤติกรรมของผู้แสดงเหตุการณ์ในเรื่อง แบ่งการสร้างตัวละครออกเป็น 4 ประเภท โดยยึดพฤติกรรมของตัวละครเอกเป็นหลัก คือ 1) ตัว

ละครที่มีพฤติกรรมดี 2) ตัวละครที่มีพฤติกรรมร้าย 3) ตัวละครที่เปลี่ยนพฤติกรรมจากดีเป็นร้าย และ 4) ตัวละครที่เปลี่ยนพฤติกรรมจากร้ายเป็นดี

2.6 การสร้างฉาก บรรยากาศ คือ การกำหนดเวลา สถานที่ และสภาพแวดล้อมของเรื่อง แบ่งการสร้างฉาก บรรยากาศออกเป็น 5 ประเภท คือ 1) ฉากที่เป็นสภาพวิถีชีวิต 2) ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ 3) ฉากที่เป็นธรรมชาติ 4) ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม และ 5) ฉากที่เป็นช่วงเวลา

2.7 การสร้างกลวิธีการนำเสนอ คือ การกำหนดวิธีการเล่าเรื่อง แบ่งการสร้างกลวิธีการนำเสนอออกเป็น 5 ประเภท คือ 1) เล่าผ่านสายตาพระเจ้า 2) เล่าผ่านสายตาตัวละครเอก 3) เล่าผ่านสายตาตัวละครรอง 4) เล่าผ่านสายตาบุคคลที่ 3 และ 5) เล่าผ่านสายตาผู้อยู่ในเหตุการณ์

2.8 กลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ การลำดับช่วงเวลาในการเล่าเรื่อง แบ่งประเภทของการดำเนินเรื่องได้ 4 ประเภท คือ 1) ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา 2) ดำเนินเรื่องแบบปัจจุบัน-อดีต-ปัจจุบัน 3) ดำเนินเรื่องย้อนหลัง และ 4) ดำเนินเรื่องแบบสลับฉาก

2.9 การส่งผลกระทบ คือ การกำหนดความคาดหวังจากเรื่องสั้นแบ่งการส่งผลกระทบออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ 1) ผลกระทบต่อปัจเจกบุคคล 2) ผลกระทบต่อบุคคลโดยรวม 3) ผลกระทบต่อสังคมวัฒนธรรม 4) ผลกระทบต่อการศึกษา 5) ผลกระทบต่อการเมือง 6) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และ 7) ผลกระทบด้านอื่น ๆ

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์อัตลักษณ์ผลงานสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม” ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย คือ การกำหนดแหล่งข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล รายละเอียด ดังนี้

การกำหนดแหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเอาผลงานสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ชั้นปีที่ 2 ทั้ง 2 หมู่เรียนที่เรียนในรายวิชาความคิดสร้างสรรค์และการสร้างสรรค์งานเขียน (1010201) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 มาใช้เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 53 เรื่อง ดังนี้ 1.การพนันทำลายครอบครัว (ปรียา) 2.เกมชีวิต (เพชรน้อย) 3.แก้วคำ (แก้วกัลยา) 4.แก้วตา (ขมิ้นน้อย) 5.แก้วตาดวงใจ (รดาวรินทร์) 6.แก้วตาดวงใจ (พิกุลแก้ว) 7.คนที่รัก (เวียงพิงค์) 8.คำสัญญาในคืนนั้น (ภัทระ) 9.คำเตือน (วัชรบรรจง) 10.ความจำ

เสื่อม (ไม่เชื่อ) 11.ความจริง (ลดากานต์) 12.ความเชื่อ (พงศธร) 13.ความผิดที่ไม่อาจลืม (ไกรกานต์) 14.ความฝันอันสำเร็จ (สุนันชญา) 15.ความฝันที่เป็นจริง (วณิกัทตรา) 16.ความหวังที่ร้อคอย (อชิตา) 17.จากคนเป็นแพะ (ตะวันฉาย) 18.ใจปราง (พิมพ์อัปสร) 19.เฉียดฝัน (บุญธิดา) 20.ขึ้นสุดท้าย (ชนรดี) 21.ดินแดนแห่งฝัน (ร้อยพันดารา) 22.ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ (อักษรศิลา) 23.เด็กชายเก่งกาจ (ทาสรักแม่วสัน) 24.ตายตาม (สุปัญญา) 25.ทางที่ผิด (มานี) 26.ทางที่เลือก (เพียงพล้ง) 27.ทางเลือกสุดท้าย (ราชสิทธิ์) 28.ทำดีได้ดี (จันทร์ทรา) 29.ทุน (เยาวภา) 30.บขส. (แสงณันท์) 31.ปกป้องความฝัน (พิมพ์ใจ) 32.ปานดำ (ทรัพย์กมล) 33.ฝันใฝ่ (ตะวันฉาย) 34.เพียงพล้ง (ใต้เงาดอกเดซี่) 35.ภาพจำ (พลอยไพลิน) 36.ภูปา (กฤตติณณ์) 37.มูมเตือน (กัลยา) 38.ไม่ใช่จุดจบ (เดชเดชมนตรี) 39.ไม่ใช่อย่างที่เธอหวัง (ร่มซ่อนทอง) 40.รอยแผลเป็น (เต็มฝัน) 41.รู้ว่าเสี่ยงแต่ขอรองสักครั้ง (เจ้าพะยูน) 42. รูปรึศนา (นุชนาฏ) 43.ไร้โชค (PCHDOROTHY) 44.ลูก (พิมพ์รัตน์) 45.วจาก...ฆ่าคนได้ (ธาราธร) 46.สุขคนละแบบ (ต้นฉบับ) 47.สุขที่หายไป (ธรรมบุญ) 48.หน้าโรงเรียน (สุภาศรี) 49.หวัง (ยอดชาย) 50. หวัง (หลานปู่) 51.อดีตที่ไม่เคยลืม (อมรา) 52.อนาคตและความหวัง (ตาเหลี่ยม) และ 53.เอาชีวิตไปพนันกับความรัก (เมจสาว – นักร้อง)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในประเด็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับโครงสร้าง องค์ประกอบ และวิธีการสร้างสรรค์วรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น แล้วสรุปเป็นองค์ความรู้เพื่อสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและสรุปการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อแสดงอัตลักษณ์การสร้างวรรณกรรมเรื่องสั้นจาก Vongkrabakthaworn (2015 : 13) ที่ออกแบบเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัย มี 9 ประเภทดังแจกแจงไว้ในกรอบแนวคิดและทฤษฎี ดังตัวอย่าง

อัตลักษณ์	จำนวน	ร้อยละ	อัตลักษณ์	จำนวน	ร้อยละ
แรงบันดาลใจ	ประสบการณ์ตรง		สภาพวิถีชีวิต		
	ข่าวสารเหตุการณ์		สิ่งประดิษฐ์		
	ก า ร ส น ท น า		ธรรมชาติ		
	แลกเปลี่ยน		นามธรรม		
	การสังเกตบริบทชีวิต		ช่วงเวลา		
	จากการอ่านหนังสือ				
ชื่อเรื่อง	จากเหตุการณ์สำคัญ		ผ่านสายตาพระเจ้า		
	จากแก่นของเรื่อง		ผ่านตัวละครเอก		
	จากพฤติกรรมตัว		ผ่านตัวละครรอง		

อัตลักษณ์	จำนวน	ร้อยละ	อัตลักษณ์	จำนวน	ร้อยละ
ละคร					
จากคำคม บทเพลง			ผ่านบุคคลที่ 3		
จากตัวละครสำคัญ			ผ่าน ผู้ อยู่ ใน		
			เหตุการณ์		
แสดงสภาพเหตุการณ์			ตามลำดับเวลา		
แสดงทัศนะ			ปัจจุบันอดีตปัจจุบัน		
แสดงพฤติกรรม			ย้อนหลัง		
แสดงอารมณ์			สลับฉาก		
ขัดแย้งสังคม			ปัจเจกบุคคล		
วัฒนธรรม					
ขัดแย้งกับคนอื่น			สังคมวัฒนธรรม		
ขัดแย้งทางการเมือง			การศึกษา		
ขัดแย้งกับตัวเอง			การเมือง		
ขัดแย้งกับธรรมชาติ			เศรษฐกิจ		
ดี			บุคคลโดยรวม		
ดีเป็นร้าย			อื่น ๆ		
ร้าย					
ร้ายเป็นดี					

ตารางแบบแจกแจงความถี่อัตลักษณ์การสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลอัตลักษณ์การสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้นทั้ง 9 ด้าน นำไปศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นผลงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 53 เรื่อง ซึ่งข้อมูลที่ได้เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ประจำวิชา ได้ประมวลขั้นตอนในการสอน เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจลักษณะของงานวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น และนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงาน แบ่งเป็น 6 ขั้นตอน คือ เรียนรู้พื้นฐาน เพิ่มงานค้นคว้า นำมาแลกเปลี่ยน ผึกเขียนตามอย่าง สร้างสรรค์วรรณกรรม ทำการวิเคราะห์ อธิบายเพิ่มเติม ดังนี้

1. เรียนรู้พื้นฐาน นักศึกษาได้เรียนรู้โน้ตค้นพื้นฐานเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ การเขียน สร้างสรรค์และความรู้ทั่วไปของเรื่องสั้นจากเอกสารประกอบคำสอนรายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้วิจัย

2. เพิ่มงานค้นคว้า ให้นักศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องสั้นจากหนังสือ ตำรา บทความวิชาการ บทความวิจัย และเรื่องสั้นตัวอย่าง

3. นำมาแลกเปลี่ยน นักศึกษานำชิ้นงานที่ค้นคว้ามานำเสนอเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ พิจารณา ตั้งข้อสังเกต และวิเคราะห์ร่วมกัน ทั้งทางด้านรูปแบบและเนื้อหา

4. ฝึกเขียนตามอย่าง ให้นักศึกษาฝึกเขียนเรื่องสั้น โดยผู้สอนนำเสนอ ตัวอย่างทั้งในรวมเรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลและมีชื่อเสียงและที่สร้างสรรค์ขึ้นมาเอง จากนั้นก็ชี้แนะเป็นรายบุคคล แล้วให้แก้ไขปรับปรุง

5. สร้างสรรค์วรรณกรรม การสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้นคนละ 1 เรื่อง

6. ทำการวิเคราะห์ ผู้วิจัยนำผลงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาทั้ง 53 คน (53 เรื่อง) ตามกรอบแนวคิดทฤษฎีที่กำหนด

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามลำดับขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ 3 ส่วน คือ “ให้ความรู้ ดูผลงาน อ่านวิเคราะห์” โดยเริ่มจากกิจกรรมการเรียนการสอน (ข้อ 1-4)เป็นส่วนของการให้ความรู้ การปฏิบัติ (ข้อ 5) เป็นส่วนของการดูผลงาน และการประเมินผลงาน (ข้อ 6) เป็นส่วนของการอ่านวิเคราะห์ผลเพื่อนำมาวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ เน้นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ เพื่อค้นคว้าเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ชิ้นในงานสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้น ผู้วิจัยแบ่งเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ลักษณะได้แก่ ด้านแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ และด้านสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 ด้านกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ใช้กรอบแนวคิดการวิเคราะห์อัตลักษณ์เรื่องสั้นจากงานวิจัยของสุทัศน์ วงศ์กระบากลาวดังกล่าวมาข้างต้น นำมาเป็นประเด็นในการวิเคราะห์อัตลักษณ์การสร้างสรรค์เรื่องสั้นของนักศึกษาจำนวน 53 เรื่อง โดยแสดงให้เห็นรายละเอียดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านต่าง ๆ ดังกล่าวมา

2.2 ด้านสถิติ ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อประกอบการนำเสนอข้อมูลนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการแจกแจงความถี่ (Frequency) แล้วหาค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้กระบวนการพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis) ใช้สูตรในการคำนวณหาค่าร้อยละ ดังนี้

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนที่ปรากฏ}}{\text{จำนวนเต็ม}} \times 100$$

จำนวนเต็ม

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลตัวบทวรรณกรรมเรื่องสั้นผลงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาโทภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ที่เรียนรายวิชาความคิดสร้างสรรค์และการสร้างสรรค์งานเขียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 53 เรื่อง นำมาศึกษาวิเคราะห์อัตลักษณ์การสร้างสรรค์เรื่องสั้น โดยนำกรอบแนวคิดจากดุซงญอ นีพนธ์ของ Vongkrabakthaworn (2558 : 13-14) เรื่อง กำหนดอัตลักษณ์การสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องสั้นแนววัฒนธรรมสัมพันธ์ชุด “พดมา..พลัดไป” ของทัศนาวดี ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ด้าน คือ ด้านแรงบันดาลใจด้านการตั้งชื่อเรื่อง ด้านการสร้างแก่นเรื่อง ด้านการสร้างโครงเรื่อง ด้านการสร้างตัวละคร ด้านการสร้างฉากและบรรยากาศ ด้านการสร้างกลวิธีการนำเสนอ ด้านการดำเนินเรื่อง และด้านการสร้างผลกระทบ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอสรุปผลการวิจัย ตามลำดับ ดังนี้

1.1 ด้านแรงบันดาลใจ ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านแรงบันดาลใจ แบ่งที่มาของแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ที่ปรากฏออกเป็น 5 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) จากประสบการณ์ตรง จำนวน 10 เรื่อง 2) จากข่าวสาร เหตุการณ์ จำนวน 13 เรื่อง 3) จากการสนทนาแลกเปลี่ยน จำนวน 3 เรื่อง 4) จากการสังเกตบริบทชีวิต จำนวน 18 เรื่อง และ 5) จากการอ่านหนังสือ จำนวน 9 เรื่อง

1.2 ด้านการตั้งชื่อเรื่อง ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการตั้งชื่อเรื่อง แบ่งที่มาของการตั้งชื่อเรื่องออกเป็น 5 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) ตั้งชื่อจากเหตุการณ์สำคัญ จำนวน 18 เรื่อง 2) ตั้งชื่อจากแก่นของเรื่อง จำนวน 14 เรื่อง 3) ตั้งชื่อจากพฤติกรรมตัวละคร จำนวน 11 เรื่อง 4) ตั้งชื่อจากคำคม บทเพลง จำนวน 3 เรื่อง และ 5) ตั้งชื่อจากตัวละครสำคัญ จำนวน 7 เรื่อง

1.3 ด้านการสร้างแก่นเรื่อง ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการตั้งชื่อเรื่องแบ่งที่มาของการสร้างแก่นเรื่องออกเป็น 4 ลักษณะ นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) แก่นเรื่องแสดงภาพเหตุการณ์ จำนวน 29 เรื่อง 2) แก่นเรื่องแสดงทัศนะ จำนวน 14 เรื่อง 3) แก่นเรื่องแสดงพฤติกรรม จำนวน 4 เรื่อง และ 4) แก่นเรื่องแสดงอารมณ์ จำนวน 6 เรื่อง

1.4 ด้านการสร้างโครงเรื่อง ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการสร้างโครงเรื่อง แบ่งที่มาของการสร้างโครงเรื่องโดยยึดหัวใจของโครงเรื่องคือความขัดแย้งเป็นหลัก แบ่งออกเป็น 5 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) ขัดแย้งสังคมวัฒนธรรม จำนวน 5 เรื่อง 2) ขัดแย้งกับคนอื่น จำนวน 20 เรื่อง 3) ขัดแย้งทางการเมือง ไม่ปรากฏ 4) ขัดแย้งกับตัวเอง จำนวน 25 เรื่อง และ 5) ขัดแย้งกับธรรมชาติ จำนวน 3 เรื่อง

1.5 ด้านการสร้างตัวละคร ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการสร้างตัวละคร แบ่งที่มาของการสร้างตัวละคร โดยยึดพฤติกรรมหรือบทบาทของตัวละครเอกในเรื่องเป็นหลัก แบ่งออกเป็น 4 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) พฤติกรรมในทางดีจำนวน 30 เรื่อง 2) พฤติกรรมเปลี่ยน

จากดีเป็นร้าย จำนวน 10 เรื่อง 3) พุทธกรรมในทางร้ายจำนวน 4 เรื่อง และ 4) พุทธกรรมเปลี่ยนจากร้ายเป็นดี จำนวน 9 เรื่อง

1.6 ด้านการสร้างฉาก บรรยากาศ ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการสร้างฉาก บรรยากาศ แบ่งประเภทของการสร้างฉาก บรรยากาศในเรื่องออกเป็น 5 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) ฉากสภาพวิถีชีวิตจำนวน 28 เรื่อง 2) ฉากสิ่งประดิษฐ์จำนวน 2 เรื่อง 3) ฉากที่เป็นธรรมชาติ จำนวน 2 เรื่อง 4) ฉากที่เป็นนามธรรม จำนวน 7 เรื่อง และ 5) ฉากที่เป็นช่วงเวลา จำนวน 14 เรื่อง

1.7 ด้านการสร้างกลวิธีการนำเสนอ ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการสร้างกลวิธีการนำเสนอ แบ่งประเภทของการสร้างกลวิธีการนำเสนอในเรื่องออกเป็น 5 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) นำเสนอผ่านสายตาพระเจ้า จำนวน 17 เรื่อง 2) นำเสนอผ่านสายตาตัวละครเอก จำนวน 26 เรื่อง 3) นำเสนอผ่านสายตาตัวละครรอง จำนวน 1 เรื่อง 4) นำเสนอผ่านสายตาบุคคลที่ 3 จำนวน 3 เรื่อง และ 5) นำเสนอผ่านสายตาผู้อยู่ในเหตุการณ์ จำนวน 6 เรื่อง

1.8 ด้านการดำเนินเรื่อง ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการดำเนินเรื่อง แบ่งที่มาของการสร้างการดำเนินเรื่องออกเป็น 4 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) การดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา จำนวน 20 เรื่อง 2) การดำเนินเรื่องแบบปัจจุบัน – อดีต – ปัจจุบัน จำนวน 23 เรื่อง 3) การดำเนินเรื่องแบบย้อนหลัง จำนวน 2 เรื่อง และ 4) การดำเนินเรื่องแบบสลับฉาก จำนวน 8 เรื่อง

1.9 ด้านการส่งผลกระทบ ผลการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ด้านการส่งผลกระทบ แบ่งประเภทของการสร้างเรื่องเพื่อส่งผลกระทบออกเป็น 7 ประเด็นย่อย นำเสนอเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) กระทบต่อปัจเจกบุคคล จำนวน 33 เรื่อง 2) กระทบต่อสังคมวัฒนธรรม จำนวน 10 เรื่อง 3) กระทบต่อการศึกษา จำนวน 2 เรื่อง 4) กระทบต่อการเมือง ไม่ปรากฏ 5) กระทบต่อเศรษฐกิจ จำนวน 2 เรื่อง 6) กระทบต่อบุคคลโดยรวมจำนวน 6 เรื่อง และ 7) กระทบต่อด้านอื่น ๆ ไม่ปรากฏ

การนำเสนอบทสรุปวิเคราะห์อัตลักษณ์การสร้างสรรคดีนี้ แสดงให้เห็นทัศนคติ ภูมิหลัง การดำเนินชีวิต ทักษะความสามารถทั้งในด้านความคิด กลวิธีการเขียน ศิลปะการใช้ภาษาบันเทิงคดีของนักศึกษาที่สะท้อนออกมาเป็นตัวตนของแต่ละคน ซึ่งผู้วิจัยจะตั้งข้อสังเกตในหัวข้อต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยในชั้นเรียนเรื่องอัตลักษณ์การสร้างสรรคัวรรณกรรมเรื่องสั้นครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นในการอภิปรายอัตลักษณ์ทั้ง 9 ด้าน โดยตั้งข้อสังเกตตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งไว้ อภิปรายผลได้ดังนี้ 1) อัตลักษณ์การสร้างสรรคัโดยภาพรวม การสร้างสรรคัเรื่องสั้นของนักศึกษา ตัวบทมักเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน การสร้างชื่อเรื่อง แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉากบรรยากาศ กลวิธีการนำเสนอ และการดำเนินเรื่องจึงตรงตามสมมติฐาน และยังไม่โดดเด่นนัก ทั้งนี้จึงต้องเพิ่ม

ประสบการณ์ทั้งการอ่าน การเขียน และความละเอียดเข้าไป ดังที่ Thanya (2019 : 26) กล่าวถึงธาตุแท้ของนักเขียนว่า ความเป็นคนช่างสังเกต ช่างคิดช่างอ่าน น่าจะเป็นธาตุที่นักเขียนทุกคนต้องฝึกและสร้างให้มีขึ้นให้ได้ การเขียนหนังสือไม่มีทางลัดเหมือนการทำบางอย่าง เส้นทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จมันต้องมาจากการฝึกฝน เคี้ยวกราดตนเองด้วยตัวเอง 2) ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินผลจากผลงานที่ปรากฏเป็นรูปธรรมว่ามีจุดเด่นจุดด้อยอย่างไร ซึ่งส่วนใหญ่จะเลือกเขียนในสิ่งที่เป็นประสบการณ์ตรง และเหตุการณ์เรื่องราวใกล้ชีวิตที่เป็นเรื่องสร้างแรงบันดาลใจ สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Bongkot (2004 : 19) ที่ได้ให้คำแนะนำนักเขียนหน้าใหม่ไว้ว่า คุณควรเขียนเรื่องอย่างที่คุณชอบ หากคุณชอบเขียนเรื่องแนวโรแมนติกก็จงเขียนไป เพราะหากคุณเริ่มต้นเขียนในสิ่งที่คุณชอบ สนใจหรือถนัด จะทำให้งานเขียนของคุณมีข้อบกพร่องน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสนใจเรื่องชีวิต สังคม การเมืองยังไม่มากพอ และควรกระตุ้นให้นักศึกษาลำเลียงออกจากเรื่องส่วนตัว และมีสำนึกทางสังคมมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ควรมีการทำวิจัยในชั้นเรียนในรายวิชาอื่น ๆ โดยเฉพาะรายวิชาที่ปรากฏการสร้างสรรค์ผลงานอย่างเป็นรูปธรรมของนักศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยมาทบทวนกระบวนการเรียนการสอน พัฒนาปรับปรุงให้เกิดประสิทธิภาพที่สูงขึ้นต่อไป
2. การทำวิจัยอัตลักษณ์การสร้างสรรค์ที่เป็นผลิตผลของงานเขียนในครั้งต่อไป ควรนำเอาเรื่องของศิลปะการใช้ภาษาเข้ามาศึกษาวิจัยด้วย เพื่อให้เป็นความสามารถทางวรรณศิลป์ในการนำเสนอเนื้อหาที่ได้อรรถรส

References

- Bongkoch. (2004). *Writer's Handbook*. Bangkok: Nation Books.
- Champa-ngern, S. (1996). *Writer's Principles*. Bangkok: Ton Or Grammy Co., Ltd.
- Royal Institute. (2013). *Royal Institute Dictionary B.E. 2554*. Bangkok: Siri Wattana Interprint Co., Ltd.
- Satchapanth, R. (2010). *The Influence of Foreign Literature on Thai Literature*. (10thed). Bangkok: Ramkhamhaeng University Press.
- Sinlarat, P. et al. (2018). *Education 4.0 is more than education*. (5thed). Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Sutthinarakon, W. (2020). *Action Research in the Classroom*. Bangkok: Siam Paritatt.
- Thanya, P. (2002). *The Secret of Short Stories*. Bangkok: Ministry of Culture.

Vongkrabakthaworn, S. (2007). *Fiction in the Short Story Category*. Bangkok: Odeon Store.

Vongkrabakthaworn, S. (2015). *Identity of the Creation of Literary Short Stories in the Cultural Relations Series 'Pat Ma..Plat Pai' by Tasanawadi*. Doctor of Arts Thesis, Faculty of Liberal Arts : University of Phayao.

